

РЕШЕНИЕ

№ 7486

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **8293** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на П. С. Г. от [населено място] срещу отказ на кмета на район „Л.“ – Столична община, обективиран в писмо с изх. № РЛЦ23-ГР94-346/25.05.2023 г. С жалбата се твърди, че оспореният административен акт е незаконосъобразен, като постановен при липса на фактически и правни основания и в противоречие с материалния и процесуалния закон. Твърди се, че административна услуга е поискана на основание чл. 49 от Закона за гражданската регистрация във връзка с чл. 64 и чл. 65 от Семейния кодекс, тъй като в Република България не е издаван акт за раждане на А. В.. Твърди, че в издаденото от Руската федерация удостоверение за раждане А. В. е записана с бащиното ѝ име – П. и независимо, че в графата баща липсва запис, жалбоподателят е родният ѝ баща. Сочи, че съгласно чл. 64 СК всеки родител може да припознае свое дете, като за целта подаде писмено заявление или декларация с нотариално заверен подпис до длъжностното лице по гражданско състояние, като в случая е налице и съгласие от майката Е. В., което е предпоставка за извършване на необходимите действия от страна на органа по гражданско състояние за вписване на припознаването. Твърди, че неправилно административният орган се позовава на обстоятелството, че припознаването лице не попада в обхвата на процедурата по припознаване по ЗГР и СК, тъй като събитието раждане не е настъпило на територията на Република България. По горните съображения с жалбата се иска отмяна на отказа да бъде припозната А. В. като дете на жалбоподателя и издаване на

съответния акт за гражданско състояние. Претендира се и присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – кметът на район „Л.“ - Столична община, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Съдът като взе предвид изложените от жалбоподателя доводи и представените доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт, от лице с правен интерес, депозирана в установения в чл. 149, ал. 2 от АПК срок, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството пред кмета на район „Л.“ - Столична община е образувано по повод заявление от жалбоподателя П. С. В. с искане за припознаване на А. П. В. като негово дете, чрез предоставяне на административна услуга по гражданска регистрация и актосъставяне по реда на Закона гражданска регистрация, въз основа на представена декларация за припознаване на дете, декларация за съгласие от Е. В., декларация за съгласие от А. В. и удостоверение за раждане от 24.10.1973 г.

С оспореното писмо кметът на район „Л.“ - Столична община е отказал да извърши исканата административна услуга с мотиви, че съгласно чл. 3, ал. 1 Закона за гражданска регистрация (ЗГР) в регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията по чл. 1, ал. 2 от закона за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, и за лицата които не са български граждани, но към момента на събитието се намират на територията на Република България. Позовал се е на приложените към заявлението документи, от които е видно, че А. В. е [дата на раждане] в [населено място], руски гражданин и с постоянен адрес в Руската федерация, поради което е приел, че лицето А. В. не попада в обхвата на регламентираната в ЗГР и СК процедура по припознаване на дете.

Този извод на административния орган, с който е отказано поисканото припознаване и съответното вписване в акта за раждане на А. В., настоящият съдебен състав намира за правилен и законосъобразен, като съображенията му за това са следните :

Припознаването по смисъла на СК представлява нормативно признат способ за установяване на произход без участието на съда, при който волеизявлението на припознаващия не подлежи на контрол от страна на административния орган от гледна точка на неговата вярност, тъй като законодателят урежда припознаването като личен, едностранен, формален, декларативен акт на едно лице, че посоченото като припознато дете произхожда от него. Същевременно обаче при осъществяване на припознаването следва да се спазват нормативно регламентираните производствени правила с цел постигане на максимална гаранция при охрана интересите на засегнатите лица.

От приетото като доказателство удостоверение за раждане, вписано с акт № 3894/24.10.1973 г. от отдел на Регистъра на актовете за гражданско състояние за район М. се установява, а и не се спори между страните, че А. П. В. е [дата на раждане] в [населено място] от майка Е. В. В., с народност руския, като в графата за баща има отбелязване Z.

Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗГР в регистрите на актовете за гражданско състояние се вписват събитията раждане, брак и смърт за всички лица, които към момента на настъпване на събитието са български граждани, както и за лицата, които не са български граждани,

но към момента на настъпване на събитието се намират на територията на Република България. В случая се иска припознаване от български гражданин на дете, което е с руско гражданство и родено през 1973 г. в [населено място], Р. федерация и което не е български гражданин. Вписването на припознаване представлява административна услуга по смисъла на параграф 1, т. 2, б. „а“ от ДР на Закона за администрацията, нормативно регламентирана от разпоредбите на чл. 49, изр. 3 от ЗГР и чл. 64-чл. 66 СК. Съгласно чл. 49 ЗГР припознаването може да се направи преди съставяне на акта за раждане, като в този случай в акта за раждане се вписват данните на бащата, а когато се извършва след съставяне на акта за раждане, данните за припознаващия и основанието се вписват в графа "Бележки" на акта за раждане в съответствие със Семейния кодекс, какъвто е настоящия случай.

С оглед на обстоятелството, че А. В. не е български гражданин, същата е с руско гражданство и мястото на настъпване на събитието раждане е в [населено място], приложимото право относно процедурата по припознаване следва да е това на Руската федерация, предвид разпоредбата на чл. 83 КМЧП, съгласно която произходът се урежда от правото на държавата, чието гражданство детето е придобило към момента на раждането. По аргумент от разпоредбата на чл. 83, ал. 5 КМЧП формата на припознаването се урежда от отечественото право на детето към момента на припознаването, или на правото на държавата, в която е обичайното местопребиваване на детето към момента на припознаването, което в настоящия случай безспорно е в Руската федерация. Този извод се налага и от клаузите на Договора между Народна Република България и Съюза на Съветските Социалистически Републики за правна помощ по граждански, семейни и наказателни дела (обн. в ДВ 28 февруари 2014 г.), който е в сила и към настоящият момент. С разпоредбата на чл. 25 от Договора за правна помощ са уредени правоотношенията между родители и деца, като в т. 4 е регламентирано, че правоотношенията между дете, което се е родило от лица, които не се намират в брак, и неговата майка или баща се определят по законодателството на договарящата страна, чийто гражданин е детето. Съгласно т. 6 на чл. 25 от Договора за правна помощ компетентни за издаване на решения по правоотношения, свързани между родители и деца, са органите на договарящата страна, чийто гражданин е детето или на територията, в която детето има местожителство или местопребиваване. Следователно в случая компетентен да извърши исканото припознаване, ще бъде органът съгласно законодателството на Руската федерация, тъй като детето е руски гражданин и не е родено на територията на Република България, по аргумент на разпоредбата на чл. 3, ал. 1 ЗГР.

По горните съображения съдът споделя изводите на административния орган, че в случая не са приложими разпоредбите на ЗГР и СК, предвид факта, че А. В. не е български гражданин, а руски гражданин, родена на територията на Руската федерация.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт не страда от релевираните в жалба пороци за незаконосъобразност, поради което същата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София град, второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. С. Г. от [населено място] срещу отказ на кмета на район „Л.“ – Столична община, обективиран в писмо с изх. № РЛЦ23-ГР94-346/25.05.2023 г. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Съдия: